

Vanessa beet zo hard op haar lip dat ze een bloedsmaak in haar mond proefde. Ze sloot haar ogen en drukte de drie knopjes tegelijkertijd in. Kneep haar ogen zo hard dicht dat er aan de binnenkant van haar oogleden dansende patronen verschenen. Ze boog haar hoofd naar haar schouder en kromp wanhopig ineen.

Ze wilde niet doodgaan. Niet nu. Een paar jaar geleden zou ze het niet zo erg gevonden hebben, maar nu wel. Niet nu ze Celine in haar leven had en ze iets had om voor te vechten. Iets fijns. Iets moois. Celine rekende op haar, had haar nodig.

Drie.

De tranen sprongen in haar ogen. Haar lip trilde, de pezen in haar hals spanden zich terwijl ze haar rug rechtte en zichzelf dwong rechtop te blijven staan. Ze zou niet op haar knieën sterven. Dat gunde ze de terroristen niet. Niemand zou weten hoe haar laatste ogenblikken waren, maar zij wel. En ze zei tegen zichzelf dat dat belangrijk was.

Twee.

'Vuile moordenaars,' fluisterde ze.

Ze zoog haar longen vol zuurstof en wist dat het haar laatste ademteug kon zijn.

Eén.

Proloog

Zo nu en dan werd de tweeëntwintigjarige Molly Berg naar paleisachtige villa's aan de Middellandse Zee gevlogen, waar haar opgedragen werd te wachten, om uiteindelijk met een dikke envelop vol bankbiljetten naar huis te worden gestuurd zonder dat ze ook maar iets had hoeven doen. Dan vermaakte ze zich met haar mobiele telefoon of een boek. Maar deze keer, toen ze aan boord van het ruim vijfenveertig meter lange luxejacht Lucinda stapte, had een beveiligiger met een grimmige blik meteen haar mobieltje afgepakt. En het boek dat ze op dat moment aan het lezen was, *Postkantoor* van Charles Bukowski, had ze in haar appartement in Barcelona laten liggen. Op televisie waren alleen maar Spaanse zenders te zien, en hoewel ze de afgelopen jaren in Spanje had gewoond, beheerste ze de taal amper. Maar de betaling was beter dan anders: vijfduizend euro per dag.

Door het ronde raampje van haar extravagante hut zag Molly de kust van Mallorca en de haven, Puerto Portals. In de winkels en op de terrassen was het druk, luxejachten lagen aangemeerd aan de kade. Toeristen wandelden rond en maakten foto's van zichzelf voor de boten. Omdat er voor de grootste vaartuigen, zoals de Lucinda, geen plek was in de haven, lagen die in waaiervorm vlak erbuiten.

Haar maag knorde. Molly zette de televisie uit en gooide de afstandsbediening op het tweepersoonsbed. Ze was naar haar hut gebracht en ze hadden haar gezegd te wachten tot ze zou worden opgehaald.

Ze ging voor de spiegel staan.

'*A girl's gotta eat.*'

Zette een andere stem op.

‘Niet tegen jezelf praten,’ zei ze toen bloedserieus.

Met haar wijs- en middelvinger kneep ze in haar neus.

‘Oké. Sorry, Molly,’ klonk het nasaal.

Ze stak haar donkere haar op en trok een zwart T-shirt over haar bikinitopje aan.

De gang was leeg. Ze liep naar de achtersteven, langs vier deuren die dichtzaten, en kwam bij een trap. Een in het wit geklede ober, die naar beneden liep, bleef staan.

‘*The kitchen?*’ vroeg ze glimlachend. De man staarde haar aan zonder iets te zeggen. Molly legde haar hand op haar buik en maakte een draaiende beweging. ‘*Food. I’m hungry.*’

De ober gebaarde dat ze met hem mee moest lopen. Hij haalde een servet uit zijn achterzak, waar hij zijn voorhoofd mee afveegde. Toen hield hij stil voor een houten deur en wees ernaar.

Molly stapte een klein restaurant binnen. Recht voor haar was een glazen deur naar het dek. Vijf ronde tafels stonden op gasten te wachten. Aan de muren hingen zwart-witfoto’s van oude vaartuigen. Voor een raam stonden zilveren schalen met vers fruit en een ijsemmer met flessen mineraalwater.

‘Ik zat meer aan een hamburger te denken, vrek,’ momperde ze terwijl ze met een sombere blik naar de fruitschalen keek.

De lichtblauwe zee voor het raam zag er uitnodigend uit.

Ze pakte een stuk mango, stopte het in haar mond, likte haar vingers af en liep om de bar heen op zoek naar een snack. Trok een la open, waar een paar flesjes San Miguel in stonden. Ze pakte er twee uit, tekende een smiley op een van de beslagen flesjes en zette ze op de bar. Bukte opnieuw, zocht verder en vond een zakje chips en cashewnoten.

‘Dank, lieve God,’ mompelde ze.

Op het moment dat ze de la weer dichtschooft, hoorde ze de deur naar het dek opengaan.

Ze griste een van de bierflesjes naar zich toe en liet zich achter de bar op haar hurken zakken om niet gezien te worden. Ze hoorde twee mannen op gedempte toon met elkaar praten. Toen de stemmen dichterbij kwamen, kon ze horen dat ze Arabisch spraken.

‘Zijn de martelaars er klaar voor?’

‘Ze wachten op groen licht. Ze zijn heel toegewijd, wachten al heel lang...’

De stem was hees, en Molly kon de rest niet verstaan. Ze zat stokstijf stil en hield haar adem in, had er spijt van dat ze zich had verstoep.

‘En het doelwit?’

Een van de mannen maakte een flesje open. De kroonkurk viel op de grond, hij vloekte.

‘In Stockholm, de hoofdstad.’

‘Wanneer?’

Er klonk gerinkel van een schaal, de stemmen stierven weg terwijl de mannen terugliepen naar het dek.

Molly ademde langzaam uit en kwam voorzichtig overeind. Ze wachtte een paar tellen voor ze de chips, het bier en de nootjes pakte. Ging tegen de muur naast de deur staan en tuurde naar het dek. De mannen waren niet meer te zien.

Met een trillende hand stopte Molly de chips in haar mond. Kauwde mechanisch. Haar honger was verdwenen. Ze wist zeker dat ze het goed had verstaan. De mannen hadden het over een terreuraanslag in Stockholm.

Ze had door de jaren heen meer dan genoeg klootzakken ontmoet, mannen met geld en macht, die de vrouwen voor wie ze betaalden als een ding behandelden. Mannen die andere mensen graag vernederden, die hardhandig waren. Toch had ze nooit voor haar leven gevreesd. Niet echt. Maar nu was het anders, ze voelde het in haar hele lijf.

Niemand wist dat ze hier was. Haar vader dacht dat ze in Barcelona in een kledingzaak werkte. Hij had haar adres niet eens. En Marc, de man die haar klussen regelde, zou geen vinger uitsteken als ze verdween.

En ook al zouden die mannen haar hebben betrappt, ze konden niet weten dat ze Arabisch verstond. Ze zag er ondanks haar Zweedse paspoort weliswaar niet Zweeds uit, maar Arabisch al helemaal niet.

Ze stapte uit bed toen ze het geluid van een motor op het water hoorde. Een kleine boot voer bij de Lucinda vandaan en zette koers naar Puerto Portals. Op de achtersteven stond een man met een blauwe pet. Was hij een van de mannen die ze zojuist had horen praten?

De motorboot legde in de haven aan, de man sprong er soepel af en de boot keerde weer terug.

De komende dagen zou ze de onnozele high-classescoret spelen. Niemand mocht weten dat ze Arabisch sprak.

Molly maakte het tweede flesje bier op de rand van het bureau open, nam een grote slok en veegde haar mond af.

Ze kuchte toen er op de deur werd geklopt.

'I'm coming,' riep ze. Ze deed haar haar goed, maakte de deur open en zag een beveiliging in een wit overhemd met een holster schuin over zijn borst.

'I need you to come with me,' zei hij.

Deel I

1

De rijbaan van Valhallavägen stond gedeeltelijk onder water. De regen viel met bakken uit de hemel op de zwarte BMW van de drieënveertigjarige Vanessa Frank. Een bliksemschicht lichtte op in het donker, en ze begon te tellen. Ze kwam tot vijf, toen er een onweersklap aan de hemel klonk, die de nieuwslezer overstemde.

‘De storm Gertrud trekt vrijdagavond over Stockholm,’ zei een vrouwenstem op ernstige toon. ‘Iedereen wordt dringend verzocht binnen te blijven en alleen in noodgevallen naar buiten te gaan.’

‘*No shit,*’ mompelde Vanessa en ze richtte haar blik op de radio om hem zachter te zetten.

Het volgende moment moest ze op de rem trappen omdat er een fietser met hoge snelheid de weg overstak. Ze miste zijn achterwiel op een haar na.

Gertrud. Waarom gaven ze stormen geen behoorlijke, angst-aanjagende namen, zoals Odin of Thor? Iets uit de Oudnoorse mythologie, om mensen ervan te doordringen dat het ernst was. ‘Gertrud’ klonk als een warrige schooljuf met afgekloven nagels en een koffieadem.

Het had bijna heel oktober geregend en het was nu half november. Vanessa was de duisternis al behoorlijk zat. Toen ze langs winkelcentrum Fältöversten reed, draaide ze aan het stuur om een grote plas water te ontwijken, waar de contouren van een elektrische step uit staken. Een paar honderd meter verderop ontwaarde ze door de regen de zwaailichten bij Gärdet.

Vanessa sloeg Oxenstiernsgatan in en parkeerde dubbel voor de afzetlinten, die ter hoogte van het gebouw van de Zweedse televisie waren opgehangen. Ze deed het portier open en griste haar paraplu van de achterbank, die ze uitklapte terwijl ze uitstapte.

Door de kracht van de wind verloor ze haar evenwicht een beetje. Een gespannen politieman in een regenjas met een capuchon nam haar snel op en gaf aan dat ze door kon lopen.

Vanessa sloeg rechts af Taptogatan in. Er stonden drie felle lampen, die de stoep beschenen, waar een man op zijn rug naast een SUV lag.

Een paar forensisch rechercheurs in witte wegwerpovertalls waren een provisorische tent aan het opzetten om het bewijsmateriaal op de plaats delict te beschermen tegen de regen. Een van hen kreeg haar in het oog en gebaarde haar te blijven staan. Vanessa stopte een meter of tien bij het lichaam vandaan en probeerde haar paraplu recht boven haar hoofd te houden terwijl ze om zich heen keek. Rechts van haar ging het trottoir over in een grasveld, dat schuin omhoogliep. Aan het eind van de straat zag ze vaag het klimrek en de schommels in het Gustav Adolfpark.

Toen gaf dezelfde forensisch rechercheur aan dat Vanessa mee moest komen, en aan haar lengte en manier van lopen kon Vanessa zien dat het Trude Hovland was. Ze mocht de Noors-Indiase forensisch rechercheur wel, ze was buitengewoon competent en beschikte over een soort droge humor waar Vanessa van hield.

Ze gingen in een portiek staan, en Trude schoof haar mondkapje onder haar kin.

‘Het is een collega. Rikard Olsson. Twee schoten in zijn rug.’

Trude veegde de waterdruppels van haar voorhoofd die zich daar hadden verzameld.

‘Waar werkte hij?’ vroeg Vanessa.

Een nieuwe bliksemschicht tekende zich af tegen de donkere hemel.

‘Team 2022.’

‘Bendecriminaliteit dus.’

De tent stond inmiddels boven het lichaam. Trude deed haar mondkapje weer op en liet Vanessa in de portiek achter.

De afgelopen jaren waren de bedreigingen tegen de politie en hun familieleden steeds ernstiger en grover geworden. Criminele deinsden er niet voor terug om hun huizen te beschieten of te

dreigen hun dierbaren iets aan te doen. Vooral agenten die zich met bendecriminaliteit bezighielden, waren het doelwit. Ook Vanessa werd bedreigd voordat ze de overstap had gemaakt van het team dat voorheen de Novagroep heette naar het Landelijk Team Moordzaken.

Ze pakte haar mobieltje om haar baas, Mikael Kask, te bellen en te vragen of hij meer rechercheurs wilde sturen. Stopte het weer in haar binnenzak toen ze zich realiseerde dat ze zijn nummer nog niet had opgeslagen in haar nieuwe telefoon, die ze eerder die dag van een snel pratende verkoper in een winkel in Kungsgatan had gekocht. Haar werktelefoon lag nog in haar auto. Ze wilde net teruglopen om die op te halen, toen de politieman die bij het afzetlint stond haar kant op liep met een man in een zwarte regenjas in zijn kielzog.

De mannen persten zich bij haar in de portiek. De man in de regenjas, die rond de dertig was, stak zijn hand uit.

‘Samer Bakir,’ zei hij met een Zuid-Zweeds accent, waardoor Vanessa hem als Zlatan Ibrahimović vond klinken.

‘Ben je nieuw?’

Hij zette zijn natte capuchon af en haalde zijn hand door zijn korte, zwarte haar.

‘Ik kom uit Malmö. Nu zit ik bij Ernstige Delicten City.’ Hij gebaarde naar de verlichte tent. ‘Wat is er tot nu toe bekend?’

‘Het is een collega. Rikard Olsson,’ zei Vanessa en de beide mannen staarden haar aan. De portofoon van de politieman in uniform begon te kraken, maar hij maakte geen aanstalten om te reageren. Samer en Vanessa knikten naar zijn portofoon. Hij schrok op, wendde zich van hen af en vroeg de centralist te herhalen wat hij zei.

‘Weten we of hij dienst had toen het gebeurde?’ vroeg Samer.

Vanessa schudde haar hoofd.

‘Kun je je chef bellen en om extra mensen vragen? Ik was hier als eerste ter plaatse, maar ze weten nog niet dat het om een collega gaat.’

‘Heb je dat nog niet gedaan?’

‘Ik heb een nieuwe telefoon, en ik heb nog niet de tijd gehad om alle telefoonnummers over te zetten,’ loog Vanessa. De waarheid was dat ze niet wist hoe dat moest.

Samer voelde aan zijn jas terwijl de geüniformeerde politieman zich weer naar hen toe draaide. Hij keek bang.

‘Ze hebben nog een dode gevonden.’

Samers handen stopten met zoeken en vielen langs zijn zij.

‘Waar?’ vroeg Vanessa.

De agent likte zijn lippen.

‘Een paar honderd meter hiervandaan. In Gärdet,’ zei hij.

2

Axel Grystad lag met zijn handen gevouwen onder zijn hoofd in zijn eenpersoonsbed en bestudeerde de scheuren in het plafond. De regen roffelde op het raam, maar leek iets te zijn afgenomen.

Hij was somber. Morgen moest hij afscheid nemen van zijn negenjarige zoon, Simon, en dan zou het een week duren voor hij weer bij hem kwam. Het waren de weken met Simon waar Axel voor leefde, de rest was één lang wachten.

Hij hoorde voetstappen in de gang, de deurkruk ging omlaag. Simon deed de deur open, gekleed in zijn blauwe pyjama.

‘Ik kan niet slapen.’

Axel schoof een stukje opzij zodat Simon op de rand van zijn bed kon zitten.

‘Waarom niet?’

‘Ik heb honger.’

Een paar uur geleden hadden ze nog spaghetti met gehaktsaus gegeten. Axel wist dat hij Simon eigenlijk weer naar bed moest sturen, omdat hij morgen anders te moe zou zijn voor de voetbal-

training. Maar het enige wat hij voelde, was geluk.

Hij keek Simon aan.

‘Ik ook.’

Axel tuurde naar het raam en zag dat het niet meer regende. Hij wierp een blik op de wekker op zijn nachtkastje. De rode digitale cijfers gaven aan dat het halftien was.

‘Zullen we wat bij de snackbar gaan halen?’

Er verscheen een glimlach op Simons gezicht, hij miste een voortand. Axel vond hem op een ijshockeyspeler lijken tijdens een televisie-interview na een overwinning.

‘Dan ga ik die broodrol proberen die jij altijd neemt.’

‘Die vind je vast heel lekker. Maar niks tegen mama zeggen, hè. Als ze ernaar vraagt, moet je zeggen dat de Grystad-boys de hele week broccoli hebben gegeten en op tijd naar bed zijn gegaan.’

‘Dat weet je toch, papa.’

Ze gaven elkaar een high five. Axel vond het heerlijk als Simon hem ‘papa’ noemde.

Een paar minuten later stapten ze in regenkleding door de portiekdeur naar buiten Rådmanngatan op. Simon keek naar de lucht.

‘Het is droog,’ stelde hij vast en hij liet de voetbal, die hij altijd bij zich had, op de stoep vallen. Hij gaf er een trap tegen en rende erachteraan, bewoog zich makkelijk en soepel. Elke keer als Axel hem zo bezig zag, voelde hij opluchting en dankbaarheid over het feit dat zijn zoon niet behept was met zijn onhandigheid en slechte motoriek, die zijn eigen jeugd tot een hel hadden gemaakt. Simon was zelfs een goede voetballer geworden. Axel had nooit gesport. Lichamelijke activiteit was een kwelling voor hem. Hij had zich nooit zo kwetsbaar gevoeld als tijdens gymles op school. In de kleedkamer had hij de grootste vernederingen van zijn leven ondergaan.

Daarom was hij een beetje bang geweest toen Simon zei dat hij op voetbal wilde. Maar toen hij er eenmaal op zat, had Axel niet één wedstrijd of training gemist. Hij kon zijn geluk niet op als hij zijn zoon achter de bal aan zag rennen. Simon schoot, scoorde en werd gefeliciteerd door zijn teamgenoten. Soms had Axel bijna het

gevoel dat hij zelf over het veld naar voren vloog.

De bal bleef in een plas water liggen en Simon hield stil, nam de bal op zijn enkel en hield hem een paar keer hoog.

Het is pure magie, dacht Axel bij zichzelf, dat dit mijn zoon is en dat hij dit kan.

‘Kijk,’ riep Simon en hij begon de bal te koppen.

Axel voelde een kriebel in zijn buik toen hij aan het reisje dacht dat hij voor hen had geboekt. Over een paar weken zouden ze naar een wedstrijd gaan van Simons favoriete elftal, FC Barcelona. Axel had besloten om het Simon pas op zijn verjaardag te vertellen.

De wedstrijd viel niet in een week dat Simon bij hem zou zijn, maar hij had het Rebecca gevraagd, en ze had het uiteraard geen probleem gevonden. Ze waren allebei flexibel en ruimhartig wat betreft de tijden en de dagen. Axel hoorde vaak over gescheiden ouders die elkaar steeds in de haren vlogen, maar voor hem was het simpel. Als Rebecca en haar man Thorsten een paar dagen weggingen, had hij er geen enkel probleem mee dat Simon bij hem kwam. Zijn zoon was het enige wat hij echt belangrijk vond in het leven, en verder had hij geen vrienden.

Natuurlijk hield hij van zijn werk als IT’er bij de Danske Bank. Eigenlijk was hij overgekwalificeerd en sommige taken waren erg eenvoudig. Ook zou het fijn zijn geweest als zijn collega’s wat vriendelijker waren. Hij voelde de blikken, spottende glimlachjes en gekke bekken in zijn rug branden als hij stotterde, de woorden niet over zijn lippen kreeg. Maar het kon erger. Alles kon erger.

Axel had Simon, en Simon hield van hem. Dat was het enige wat hij nodig had.

Hij begreep niet hoe het hem was gelukt om het tripje naar Barcelona zo lang geheim te houden en besloot het hem toch al te vertellen, als ze straks zaten te eten. Dat zou een perfecte afsluiting van de week zijn.

Axel bukte zich om zijn schoenveter te strikken, die loszat.

Meteen erna hoorde hij het geluid van piepende banden. Hij voelde een schok in zijn buik, die door zijn hele lichaam trok. Hij kwam overeind en zag een donkere auto met hoge snelheid weggrijden.

Het voetgangersstoplicht stond op groen.
Op het zebrapad lag Simon, roerloos.

3

Vanessa liep door de draaideur het televisiegebouw uit, waar ze zojuist een uur lang bezig was geweest om de beelden te bekijken van de bewakingscamera's die op Oxenstiernsgatan gericht waren.

Het regende niet meer. Ze gooide haar paraplu in de kofferbak van haar BMW en keek om zich heen.

De politie was op volle sterkte aanwezig. Het schijnsel van de zwaailichten werd gereflecteerd op de gevels van de functionalistische gebouwen en de grijze blokkendoos van de Zweedse televisie. Op de balkons en achter de ramen verschenen nieuwsgierige burens.

Alle beschikbare surveillancewagens in Stockholm waren naar de plaats delict gestuurd. Er was zelfs een zwaarbewapende speciale eenheid aanwezig om de omgeving uit te kammen, omdat niet uitgesloten kon worden dat ze met een gek te maken hadden. Er stonden al een verslaggever en een fotograaf bij het afzetlint, en er konden meer journalisten worden verwacht.

Vanessa tuurde in de richting van Gärdet. Twee auto's van de forensische recherche waren door het modderige veld gereden en stonden nu bij de steenformatie die op een kleinere versie van Stonehenge leek. Daar was het tweede slachtoffer gevonden. Ze zag dat de forensisch rechercheurs onder felle lampen aan het werk waren.

Samer Bakir kwam naar haar auto gelopen. Zijn witte sneakers waren doorweekt en onderaan zijn spijkerbroek zaten bruine moddervlekken.

‘Het is een vrouw van rond de twintig. Ik denk van Arabische komaf, net als ik,’ zei hij.

‘Ook doodgeschoten?’

Samer boog zich voorover in een poging de ergste vlekken ter hoogte van zijn scheenbeen weg te vegen.

‘Doodgestoken.’ Hij gaf de poging op en kwam weer overeind. ‘In haar borst en hals. Hoe ging het met de bewakingsbeelden?’

‘Niet zo goed.’ Een windvlaag greep Vanessa’s haar, ze rilde.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Samer.

Zonder te reageren deed ze het portier van haar auto open en ging achter het stuur zitten. Startte de motor en zette de verwarming hoog. Samer nam plaats op de passagiersstoel, wreef zijn handpalmen tegen elkaar om zijn bloed te laten stromen en keek om zich heen in de auto.

Er werd op het raampje getikt, en Trude Hovlands gezicht verscheen aan de andere kant. Ze hield een zipzakje omhoog met een mobieltje erin. Vanessa gebaarde haar in te stappen.

‘De mobiele telefoon van Rikard Olsson,’ zei Trude.

‘Hebben jullie de toegangscode al achterhaald?’ vroeg Samer.

‘Nee.’

Vanessa woog de telefoon in haar hand. Ze was ontgoocheld. Twee moorden op één avond in een van de rustigste wijken van Stockholm. Ze had aanknopingspunten nodig om de volgende dag op een behoorlijke manier met het onderzoek te kunnen beginnen. Er was al een team aanwezig in Olssons appartement, dat tegenover Garnisonen aan Karlavägen bleek te liggen, zo’n honderd meter van de plek waar hij was vermoord.

‘Waar is het lichaam?’

‘Dat wordt nu weggebracht.’

Vanessa deed het portier open en liep op een drafje naar Taptogatan, met Samer en Trude vlak achter haar.

Twee mannen waren bezig om Rikard Olsson in de lijkwagen te leggen. Vanessa riep dat ze moesten wachten. Ze sloeg het witte laken terug dat over de politieman heen lag en ontblootte zijn bovenlichaam. Drukte het knopje aan de zijkant van zijn iPhone

in en richtte het scherm op de dode man om de gezichtsherkenning te activeren.

‘Bedankt,’ zei ze en ze legde het laken weer over hem heen.

Terwijl het lichaam in de auto werd geschoven, keken Trude en Samer over haar schouder mee naar het scherm van de telefoon. Het eerste wat verscheen, was een foto van een kindje op een schommel. Vanessa zuchtte en drukte op de groene knop met de witte telefoonhoorn links onderaan om de recente gesprekken te bekijken.

‘Krijg nou wat,’ riep Samer uit.

‘Wil je ze even bellen om te vragen of ze het geluidsfragment voor ons opsnorren,’ zei Vanessa.

Het laatste nummer dat Rikard Olsson had gebeld, was 112. Het gesprek was om 19.04 uur begonnen en had drieëntwintig seconden geduurd.

4

Axel Grystad beleefde zijn grootste nachtmerrie. Een paar keer was hij er zo van overtuigd dat hij sliep dat hij zichzelf in zijn onderarm kneep.

Hij ijsbeerde door de sobere witte gang van het Karolinskaziekenhuis met Simons voetbal tegen zich aan gedrukt. Vlak daarvoor was de deur van de operatiekamer waar hij werd geopereerd even opengegaan. Hij had zes mensen in groene operatiekleding en met mondkapjes op om Simons kleine lichaam zien staan. Axel wist dat ze koortsachtig bezig waren om zijn leven te redden.

Dat beeld zou hij nooit meer vergeten.

Elke keer als hij zijn ogen dichtdeed, zag hij het voor zich.

Toen hij Simon levenloos op het asfalt had zien liggen, was zijn

eerste impuls geweest om hem in zijn auto te leggen en naar het ziekenhuis te brengen. Dat zou sneller zijn dan op een ambulance wachten. Maar een vrouw van rond de vijftig was naar hen toegesnel. Ze was verpleegkundige en had hem verteld dat het de wervelkolom van de jongen kon beschadigen. Hij moest eerst worden gestabiliseerd.

‘Ik heb al een ambulance gebeld, ze komen eraan,’ had ze buiten adem gezegd.

Zeven minuten later was die gearriveerd. Axel had langs de kant van de weg gezeten, met zijn gezicht in zijn handen, terwijl het ambulancepersoneel met de verpleegkundige had overlegd. Ze hadden Simon snel onderzocht, zijn nek gefixeerd en hem op een brancard gelegd. Axel had er machteloos bij gestaan, zwijgend en volkomen nutteloos. Hij schaamde zich omdat hij andere mensen voor het leven van zijn zoon had laten vechten.

Hij schrok op uit zijn gedachten toen een jonge verpleegster naar hem toe kwam.

‘Ben jij de vader van Simon?’

Axel knikte.

‘Hij wordt nog steeds geopereerd. Ik breng je even naar de wachtkamer.’

‘K-komt het w-weer goed met hem?’

De enige mensen bij wie Axel niet stotterde, waren Rebecca en Simon.

‘We doen ons uiterste best,’ zei ze en ze sloeg zachtjes een arm om hem heen. ‘Kom maar mee, daar kun je even gaan zitten.’

Ze nam hem mee langs de liften, een andere, kleinere gang in. Hij merkte dat de tranen in zijn ogen sprongen. Ze zette hem voorzichtig op een bank en ging naast hem zitten.

‘Simons moeder is onderweg, ik stuur haar hierheen, dan kunnen jullie samen wachten.’

De verpleegster stond op en haar voetstappen stierven weg.

Niet lang daarna kwam Rebecca, ze omhelsde hem. Hij probeerde uit te leggen wat er was gebeurd, maar ze maande hem tot stilte.

‘Ze hebben me het allemaal al verteld.’

Axel was niet in staat om iets te zeggen. Hij durfde haar niet in de ogen te kijken. Nam ze het hem kwalijk? Gaf ze hem de schuld? Hij had beter op Simon moeten letten.

‘Hij wordt nog steeds geopereerd,’ zei hij, voornamelijk om de stilte te doorbreken.

Rebecca zag bleek, haar blonde haar zat in een paardenstaart. Hij vond dat ze op Simon leek – dat Rebecca en Simon de mooiste mensen op aarde waren.

‘Het komt vast goed.’

‘Het ging zo snel allemaal. Ik bukte even om mijn veter...’

‘Ik weet dat je nooit onverantwoordelijk bent als het om Simon gaat.’

‘Nee, dat is waar.’

Rebecca pakte Axels hand en kneep erin. Hij leunde achterover, sloot zijn ogen en probeerde te kalmeren.

Twee politieagenten verschenen in de gang, een verpleegster wees naar Axel. Hij legde Simons voetbal weg en stapte naar de mannen toe.

‘Ik ga even koffie halen,’ zei Rebecca en ze liep weg.

De politieagenten stelden zich met hun hele naam voor, zeiden tegen Axel dat hij weer moest gaan zitten en noteerden zijn contactgegevens. Vroegen hem of hij kon beschrijven wat er was gebeurd.

Hij vertelde hoe het was gegaan – dat de auto met hoge snelheid was aan komen rijden en door rood was gereden en dat hij toen hij weer opkeek Simon levenloos op het asfalt had zien liggen. De bestuurder was niet gestopt, maar had juist gas gegeven en was richting Roslagstull verdwenen.

De ene politieman keek hem meelevend aan.

‘Heb je gezien wat voor auto het was?’ vroeg hij.

‘Ik heb geen verstand van auto’s. Hij was zwart, dat is het enige wat ik heb gezien.’

‘Het kentekennummer?’ vroeg de andere politieman.

Axel schudde zijn hoofd.

‘H-h-helaas, het ging allemaal zo snel.’

‘Snap ik.’

Een van de agenten sloeg Axel onbeholpen op zijn schouder en zei dat ze nog contact op zouden nemen.

Toen hij zeker wist dat ze weg waren, pakte Axel zijn mobieltje, ging naar het kentekenregister en typte het kentekennummer van de auto in het zoekveld: HNC 106.

5

Vanessa parkeerde haar auto in de garage onder de Norra Realschool. Uit de donkere hemel vielen kleine regendruppels. Het was vrijdagavond, desondanks was Vasastan uitgestorven; het enige teken van leven was een taxi die voorbijzoeftde toen ze Odengatan overstak.

Bij het Monica Zetterlundpark stopte ze even, wat ze wel vaker deed. Ze sloot haar ogen om naar de muziek te luisteren die uit de bank kwam, die daar was neergezet ter ere van de jazzzangeres, en waaruit de hele dag haar liedjes klonken. Eigenlijk moest ze naar bed, want het zou een hectische dag worden morgen, met om acht uur een briefing op het politiebureau. De meldkamer had toegezegd het telefoongesprek met Rikard Olsson te mailen zodra ze het gevonden hadden, waarschijnlijk ergens die nacht. De dode vrouw was nog niet geïdentificeerd, ze hadden haar mobiele telefoon en ID-kaart niet gevonden. Tot nu toe wisten ze niet of de twee moorden verband met elkaar hielden.

Toen Vanessa bij haar appartement kwam, zag ze twee in jeans gehulde benen uit de portiek steken. Ze ging ervan uit dat het een dakloze was die er had geschuild voor de regen en in slaap gevallen was. Ze sloop de laatste stappen naar haar deur om de slapende

gestalte niet wakker te maken, maar toen zag ze het roze geverfde haar. Het was Celine Wood, een meisje van dertien dat ze in de zomer had leren kennen. Tijdens een massale schietpartij in Stockholms stadion was Celine in haar buik geraakt en op het nippertje aan de dood ontsnapt. Sinds een paar maanden ging ze van het ene pleeggezin naar het andere. Af en toe liep ze weg, dan kwam ze bij Vanessa, die haar goed te eten gaf, waarna ze weer vertrok.

Celine was vermagerd, en Vanessa begon te rillen bij de aanblik van haar jas, die veel te dun was voor november. Ze hurkte neer en schudde zachtjes aan haar schouder.

Celine deed haar ogen open.

‘Wat heb je met je haar gedaan?’ zei ze geuwend. Ze stak haar hand uit en streek met haar vingertoppen over Vanessa’s kersverse pagekapsel.

‘Moet jij zeggen.’

Vanessa omhelsde haar, toetste de deurcode in en hield de deur voor Celine open, die overeind kwam en het trappenhuis in drenkelde.

Ze hingen hun jas op in de hal, en Vanessa vond een witte pyjama, die Celine veel te groot was.

‘Hoelang heb je daar gelegen?’ vroeg Vanessa.

‘Een paar uur, denk ik. Maar ik ben best snel in slaap gevallen, dus zo erg was het niet.’

‘Ben je naar school geweest?’

Celine antwoordde niet.

‘Je moet echt weer gaan, hoor.’

Vanessa doorzocht de vriezer op zoek naar iets te eten terwijl Celine op de bank plofte. Ze leek de vermoeidheid van zich afgeschud te hebben.

‘Ik heb erover nagedacht. Waarom vindt iedereen het zo geweldig dat Greta spijbelt en krijg ik alleen maar op mijn donder? Dat is niet eerlijk.’

Vanessa rolde met haar ogen, trok het deurtje van de magnetron open, schoof er een vleespasteitje in en zette de timer op een minuut.

‘Greta heeft een groter plan. Ze demonstreert voor het klimaat, ze komt in opstand tegen het systeem, voor een betere wereld.’

‘Ik kom ook in opstand tegen het systeem. Ik ben punker.’

Celine stond op van de bank en liep naar de open haard, pakte een ingelijste foto van de schouw en bestudeerde hem.

‘Wat een knap meisje.’

Het was een foto van Natasja, het Syrische vluchtelingenmeisje dat Vanessa twee jaar geleden onder haar hoede had genomen. Ze was nu weer bij haar vader in Syrië. Vanessa miste haar zo erg dat het pijn deed. Elke dag hoopte ze opnieuw dat Natasja zou laten weten dat ze weer naar Stockholm zou komen.

De magnetron piepte, Vanessa haalde het vleespasteitje eruit, legde het op een bord en schoof het over het kookeiland. Celine zette de foto van Natasja terug en ging op een barkruk zitten. Een derde van het vleespasteitje verdween in één hap in haar mond.

‘Ik probeer vaker vegetarisch te eten, maar vandaag maak ik een uitzondering. Ik wil geen ondankbare gast zijn,’ zei ze.

‘Nog eentje?’ vroeg Vanessa.

‘Omdat je zo aandringt,’ zei Celine met volle mond. ‘Ik heb al sinds gisteren niks meer gegeten. Maar toen heb ik mezelf verwend in de Burger King. Ik moest wel een halfuur wachten voordat een rijke stinkerd een halve Whopper liet liggen. Maar god, wat was dat lekker. Je kunt veel zeggen over rijke mensen, maar jullie hebben wel smaak.’

Toen Celine nog een vleespasteitje naar binnen had gewerkt, ging ze op de bank liggen. Vanessa ging naast haar zitten.

‘Moet jij niks eten?’ vroeg Celine.

Vanessa schudde haar hoofd.

‘Ik heb geen trek,’ loog ze. De waarheid was dat ze nog maar twee vleespasteitjes had gehad, en het was duidelijk dat Celine die tweede harder nodig had dan Vanessa.

Celine sloot haar ogen, rekte zich uit. Het pyjamajasje schoof omhoog en ontblootte haar buik. Boven haar navel zat het witte litteken van de kogel die haar bijna het leven had gekost.

‘Je moet niet de hele tijd weglopen, lieverd. En je moet naar school gaan,’ zei Vanessa.

Celine knikte en glimlachte flauw.

‘Wil je even aan mijn haar frunniken? Het is zo lekker als iemand je aanraakt.’

Vanessa schoof naar haar toe, legde Celines hoofd op haar schoot en haalde haar vingers door haar roze haar. Het was vies, klitterig en het stonk.

Celine kneep haar ogen dicht, er verscheen een traan, die langzaam over haar wang liep en een witte streep op haar smoezelige gezicht achterliet. Driftig veegde ze hem weg. Even later viel ze in slaap. Vanessa pakte een kussen, legde het voorzichtig onder Celines hoofd en stond op van de bank.

Ze keek op haar telefoon. Het geluidsfragment van Rikard Olssons noodoproep was gemaaild. Ze schonk een glas water in, vond haar oortjes, ging op een van de barkrukken aan het kookeiland zitten en luisterde het fragment af.

‘112, wat is er gebeurd?’ vroeg een vrouwenstem.

Er klonk alleen zwaar gehijg en rennende voetstappen. Op de achtergrond gierde de wind.

Vanessa drukte de oortjes wat dieper in haar oren om het allemaal beter te kunnen horen.

‘Hallo?’

Rikard Olsson zei nog steeds niets, je hoorde alleen zijn zware ademhaling en snelle voetstappen. Het geritsel van zijn kleren over de microfoon. Zat er iemand achter hem aan? Daar wees alles op, vooral omdat hij in zijn rug geschoten was.

‘Hallo?’

De centralist klonk gespannen.

Er gingen een paar tellen voorbij.

‘Met wie spreek ik?’

Een harde knal. Rikard Olsson schreeuwde. Schel, hartverscheurend. Een plof. Hij was vast op de grond gevallen en aan het hyperventileren. Hij kermde. Toen het volgende schot.

‘Hallo?’